

Улюблена дівчина

КУПИТИ

У кожної родини є таємниці: темні, заплутані, й ті, які приховують. Родина Айворі не є винятком. Зовні це красива заможна родина. Але що досконалішою вона здається, то більше помітно, скільки недоліків намагається приховати.

Демі Рао, молода жінка, натрапляє на оголошення про роботу від родини Айворі, яка шукає когось, хто допоможе утримувати розкішний маєток. Хоча оголошення і дивне — з докладними вказівками вдягатися у біле, не мати макіяжу, говорити тихо — Демі погоджується. Та швидко розуміє, що вона тут не для того, щоби прибирати, — вона тут із певною метою. Вони обрали її. Вони завжди знали її. За дверима бездоганного маєтку криються таємниці, смертельні експерименти, і життя Демі вже сплановано за неї. Родина Айворі обрала свою улюблену дівчину.

Пролог

Темрява. Цікаво, що ми, люди, запрограмовані боятися темряви. У дитинстві нас лякає те, що може там ховатися. Що як під нашим ліжком якийсь монстр? Що як у глибині шафи між зимовим пальтом та плащем ховається бабай? Що як потріскування підлоги та скрип дверей вказує на проникнення зловмисника? Але зараз я зрозуміла, що ще більше боюся темряви, коли знаю, що чекає на мене насправді.

Ми, жінки, запрограмовані бути в постійному стані страху. Виходиш звідкись, а на вулиці темно? Маєш роззирнутися. Сама вдома? Це рипіння може означати, що хтось удерся. Збираєшся сідати в убер? Двічі перевір номерний знак і спитай у водія, як його звать. Хтось надто довго їде за тобою? Навіть не думай завертати на свою вулицю — покружляй районом, поки його не позбудешся. Ідеш у туалет... ну, ти вже знаєш: ми беремо із собою кількох подруг. Наче нам на роду написано боятися.

Проте навіть із вродженою потребою бути гіперпильними ми також часто маємо фатальну ваду. Ми надто довірливі. Віримо, що люди нездатні на жахливі вчинки. Що наше життя буде гладеньким та стабільним. Віримо, що хтось нас любитиме, захищатиме та рятуватиме.

От тільки ми запрограмовані перебувати в постійному стані страху не без причини.

Бо люди здатні коїти жорстокі злочини, ламати життя і робити так, щоб наші мрії ніколи не здійснилися. Найбільша помилка, якої ми припускаємося, — це вірити, що наше життя контролюємо виключно ми самі. Дуже часто ми — лише маріонетки, навіть у власних історіях, і я впевнена, що немає нічого жахливішого за це.

Розділ перший

Якщо я щось і знаю у житті абсолютно точно, то це те, що між виживанням та процвітаням — величезна різниця. Коли стикаються дві автівки, легко припустити, що наслідки аварії стосуються лише їх, але це не так. Щойно вони врізаються одна в одну, рух ускладнюється, і цікаві водії витягують шиї. Зіткнення спричиняє хаос, а все тому, що одна людина могла бути неуважною або хтось писав повідомлення за кермом. Можливо, винен п'яний водій... або

просто спрацював закон Мерфі. Ось як я почувалася щодо свого життя. Воно було низкою подій, які пішли шкереберть через рішення, ухвалені за мене. Або, якщо чесно, через просто жаливу невдачу.

Людам, які не вірять в удачу, щастить, тоді як тим із нас, хто в неї вірить, беззаперечно не таланить. Те саме з долею. Якщо в тебе дивовижне життя, ти приписуєш заслуги не долі на твоєму боці, а лише собі та чудовій роботі, виконаній, щоб цього досягти.

Я ж зараз, навпаки, нудилась у гівняному motelі «Супер 7», запихаючись усілякою гидотою з торговельних автоматів і молячись про можливість змінити свою долю. Можливо, лише можливо, вона справді колись попрацює на мою користь.

Я відкусила добрячий шматок бісквіта Twinkie, так що аж начинка з кутиків рота полізла. Нахиливши голову, піднесла це невеличке губчасте тістечко до очей.

— Краще б твоє виробництво не поновлювали, малий ти виродку. Надто ти вже смачний для цього світу, — зітхнула я.

Уперед, назвіть це падінням нижче плінтуса. Дев'ятнадцятирічна дівчина Демі Рао розмовляє з бісквітним тістечком.

Будь ласка, доле, я хочу, щоб ти змінилась... і то вже.

Закинувши ноги на дешевий пластиковий столик, я втупилась у пожовклі шпалери, які, очевидно, поклеїли ще в 1970-ті. Здригнувшись, опустила погляд на зелений витертий килимок і кивнула собі на знак підтвердження.

Різко видихнула й подумала, що маю припинити вдавати із себе дизайнерку інтер'єру й пошукати справжнє джерело доходів. Адже я розмовляла з бісквітним тістечком і мала лише близько двохсот доларів, схованих у шкарпетці.

— Піти в няньки? Нізачо, — постукала себе по підборіддю неоновим зеленим хайлайтером, проглядаючи розділ вакансій у газеті Charlotte Observer.

Мене душив запах відбілювача та сигаретного диму, але я розуміла, що просто шукаю, на що відволіктися.

— Невже всім потрібна нянька? — я вела пальцем по прямій униз, раз по раз натрапляючи на це слово в колонці. Навіщо люди заводять стільки дітей, якщо не можуть за ними доглядати? Продовживши вивчати розділ, я побачила декілька вакансій працівниць заправок, реєстрацій та мою улюблену — модель для реклами вживаних автівок.

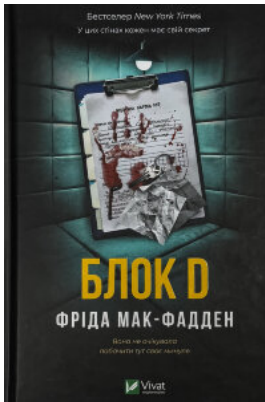
— Ага, то вже ні, педофіли, — похитала головою і вже збиралася відкинути газету, як в око впало оголошення, що здалося трохи більш перспективним.

Хатня працівниця з проживанням для шановного доктора Айворі та його родини. Огороджена територія. Висока платня. Надсилайте резюме та супровідну інформацію на електронну адресу ivorysurgery@gmail.com.

— Що ж, привіт, щасливі зорі... — радісно підкреслила оголошення і закрила хайлайтер ковпачком. Пальці були вимащені неоновим-зеленим, чорні легінси всіяні крихтами шкідливої їжі, і я розуміла, що вигляд мала такий, наче вже кілька днів не була в душі. Бо я і не була. Більшу частину часу проводила на паркових лавках або безцільно блукаючи, поки знесилена не падала під якесь дерево. Ночівля в motelі була розкішною.

Але це... це буде дивовижно.

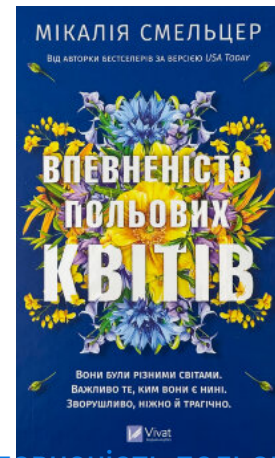
Рекомендована література

Блок D

Пасажир №23

Впевненість польових квітів

Світанок Малібу
(paperback)

Остання місіс Перріш

Буря

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ